

6. Egy látogatás utóöngéi

- Ennek már a fele sem tréfa,Hajnal! Az a szörny itt volt! Itt, Pónifalván!- Almásderes idegesen fújtatva járkált fel-alá.- Nem hagyhatjuk tovább szabadon mászkálni! Azonnal indulnunk kell a változányok királyságába,mielőtt túl késő lenne!
- Higgadj már le egy kicsit,és ülj le,Almás!- szólt rá Páratlan idegesen,miközben előredőlt trónszékén.- Már valósággal jójóznak a szemeim,ahogy téged figyellek!
- Higgadjak le?- a földipóni megtorpant,és kikerekedett szemekkel bámult barátjára.- Felfogtad egyáltalán,hogy az enyész milyen közel volt a testvéreinkhez? Felfogod,hogy mekkora veszélyben voltak?
- Azért akkorában nem,Almás!- szólt közbe Hajnalcsillám hercegnő szelíden.- Mint tudod, Karasse-nek jelenleg még nincs túl sok ereje.
- Még nincs!- nyomta meg a földipóni az első szót,azzal a hatalmas,kerek kristályasztalhoz lépett,felrakta rá mellső lábait,majd előredőlt,arca csak centikre volt az alkornisétól.- De vajon ez meddig marad így,hm? Vagy talán azt gondolod,Chrysalis is úgy fog dönteni,mint Trixi? Mert én nem hiszem!
- Igaza van!- csatlakozott Szivárványvágta is a földipónihoz,és Hajnalcsillám hirtelen azon kapta magát,hogy két oldalról körbevették.- Gyerünk már,Hajnal!- kérlelte a pegazus.- Míg mi itt a patáinkat lóbáljuk,az enyész minden perccel közelebb kerül a céljához. Nem várhatunk még két napot azzal,hogy a nyomába eredjünk!
- Márpedig várni fogunk!- kelt tanárának védelmére Csillaghullás,akit kezdett már nagyon idegesíteni ennek a két póninak a fefejűsége.- Nem gondolhatjátok komolyan,hogy heten le tudjuk győzni az egész változány hadsereget!
- Nálunk vannak a Harmónia Elemei!- csattant fel Almásderes.
- Náluk pedig több száz, alakváltó szörny,egy halhatatlan királynő,meg egy enyész van,akin nem fog a mágia!- replikázott a fekete unikornis,szinte már kiabálva.- Úgyhogy,ha Celesztia hercegnőnek két napra van szüksége,hogy mozgósítsa a hadsereget,akkor mi két napot fogunk várni,és kész!
- Igazán? És téged ki is nevezett ki főnöknek?- acsargott Almás,és elindult az unikornis felé,ám mozdulatát megszakította egy olyan éles füttyszó,hogy a szoba falai is beleremegtek,és hosszú másodpercekig visszhangzottak még tőle a kristálytorony folyosói.
- Celesztia szerelmére,Cukorfalat!- kiáltott fel dühösen Szivárvány,miközben próbált rájönni arra,vajon a többiek fejében is harangok szólnak e?- Ez mégis mire volt jó...hé!- hajolt el az utolsó pillanatban a felé száguldó,vaníliás pite elől.
- Viiiií! Gyerünk,lányok!- a rózsaszín földipóni felugrott az asztalra,a hátsó lábaira állt,miközben a mellsőkben máris két új "lövedéket" tartott.- Kajacsata!
- Cukorfalat! Mászó' le onnan rögvest.... áááá!- Almásderes kifakadását félbeszakította az, hogy- miközben egy gyors hátraszökkenéssel kitért egy barackos pite elől- ,véletlenül rálépett azon,elrejtett partiágyuk egyikére,melyeket Cukorfalat még hetekkel korábban,a Csillaghullás tiszteletére tartott buli során állított fel,s amelyek hollétéről még aznap teljesen megfeledkezett. Eme feledékenységének köszönhető az,hogy az Alma család leánya most ijedten ugrott meg a lábai alatt felrobbanó konfettieső miatt,miáltal egyensúlyát veszítve,a hozzá legközelebb álló társát - aki történetesen Csillaghullás volt- ,magával rántva,ajkain ízes,vidéki cifraságokkal csüccsent a hátsójára.

- Na,de kérlek,Cukorfatat,viselkedj!- Páratlan levitációs varázslata centikre állított meg egy almáslepényt,frissen mosott sörényétől.- Nem áttalasz ilyen rendetlenséget okozni más otthonában? Bocsáss meg neki,Hajnal...- fordult a lila alikornis felé,miáltal pont a szemei közé kapott egy áfonyás pitét.

- Engedd már el magad Páratlan!- nevetett a Barátság Hercegnője a fehér unikornisra ,aki az egész arcát betérítő,kék massa mögül csak döbbenten pislogott. Hajnalcsillám eközben az egész szobát teli varázsolta különböző süteményekkel,hogy mindenkinek legyen elegendő muníciója.- Rajta,ne kérsd már magad, Pá...

- A sörényem!!!- velőtrázó üvöltés kíséretében Pónifalva divat hercegnője meglendítette a levitációjával foglyul ejtett almás pitét,melynek egyenes következményeként Hajnal jó pár másodpercig csillag alakú cukijegyének másait vélte látni keringeni a feje körül.

- Ó,istenem!- próbált Rebegőcske gyorsan eliszkolni a tűzvonalból,ám,sajnálatos módon a mozgó célpontot Cukorfatat és Szivárványvágta is egyből kiszúrta,és kíméletlenül megsorozta péksütemények válogatott gyűjteményével.

- Éretlen kiscsikók!- dohogott Almás.- Képesek ilye' helyzetben...- a csokis habtorta nagy fröccsenéssel kenődött szét a fején. A földipóni fáradt sóhajjal kitörölte a szeméből az anyagot,majd megragadott egy szilvás lepényt,és megfordult.- Komolyan,Csillag? Komolyan?- nézett rosszallóan a pár lépéssel arrébb,ajkain kaján vigyorral álló unikornisra,és Equestria minden kincséért nem árulta volna el,milyen boldoggá teszi minden alkalom, mikor mosolyogni látja legújabb barátjukat. És,miközben felemelte a lepényt,hogy azt a vigyorgó képébe vágja,meg is feledkezett arról a leírhatatlan rémületről ,ami mindössze néhány órával ezelőtt kerítette hatalmába,közvetlenül azután,hogy leszálltak a vonatról,és meglátták a peronon,reszkette ácsorgó Trixi,aki,amint észrevette őket,egyből hozzájuk rohant...

- Lányok! Celesztiára,annyira örülök nektek,lányok!- a kék unikornis valósággal közéjük robbant,a legelől lépdelő Szivárványvágta nyakába vetette magát,és úgy megszorította a teljesen ledöbbszent pegazust,mintha az élete múlna azon,hogy soha ne engedje el.

- Viii! Csoportos ölelés!- kiáltotta el magát Cukor,azzal a köpni-nyelni nem tudó társai közül megragadta a legközelebb állókat- Rebegőcskét és Csillaghullást- ,és nevetve magához vonta őket.

- Jól van,Trixi,jól van. Mi is örülünk neked.- paskolta meg Szivárvány kényszeredetten az unikornis hátát,miközben vádlóan odasúgta Almásderesnek.- Bezzeg, mikor én kérdeztem,még azt mondtad,hogy nincs több almaborod!

- Mi? Nem vagyok részeg!- csattant fel ingerülten Trixi,akinek az évek során különlegesen éles hallása alakult ki,hiszen idejében meg kellett hallania ,ha egy rendőrpóni,vagy a feldühödött tömegek közeledtek felé.

- Persze,hogy nem vagy,Trixi!- forgatta szemeit gúnyosan a pegazus.- Végtére is,mindig így szoktál reagálni,mikor meglátsz. Ez teljesen normális.

- Szivárvány!- szólt rá Hajnal erőlyesen,aztán,arcán kedves- és némileg gyanakvó- mosollyal fordult Trixihez.- Szóval,történt valami érdekes,amig odavoltunk?

- Ma...ma reggel...ma reggel valaki...egy furcsa szerzet jött oda hozzám.- az a rémült,bizonytalan dadogás,ami az általában túlzottan is magabiztos unikornis torkából jött elő,elég volt ahhoz,hogy

mind a hetük arcáról lehervadjon a mosoly,és ijedt pillantásokat váltsanak egymással.- Aztán elkezdett beszélni,mindenféle zavaros dologról,és...

- A neve!- Csillaghullás kibontakozott Cuki patái közül,és rosszat sejtve előrelépett.- Véletlenül nem árulta el a nevét?

- Igen... igen ,mintha mondta volna. Lássuk csak ,mi is volt...mi is volt?- próbált Trixi visszaemlékezni, miközben a többieket majd szétvetette a várakozás. Aztán a kék egyszarvú szemében hirtelen a megvilágosodás szikrája lobbant fel.- Karasse! Így hívta magát,Karasse...

- Nem lehet igaz!- Almásderes előreszökkent,és szinte letépte Trixit a szívárvány sörényű pegazusról,majd közvetlen közelről kiabált bele a rémült unikornis arcába.- Hol van most? A lányok veled voltak? Jól vannak? Válaszolj már,a macska rúgjon meg!- rázta meg keményen a levegőért kapkodó Trixi vállait.

- Nem...nem voltak.- nyögte végül ki amaz.- Nem is találkoztak vele. Az a lény...Karasse... pedig már régen elrepült,dél felé. Nem csinált semmit.

- Celesztjának hála!- tette megkönnyebbülten jobb mellső patáját a mellkasára Páratlan,mikor végre ki merte fújni az eddig bent tartott levegőt. Almásderes is megnyugodott kissé,annyira legalábbis biztosan,hogy eleresztette Trixit,és még bocsánatot is kért a túlzottan heves reakciója miatt.

- Tüsi! Ezt azonnal meg kell üzennünk a hercegnőknek! Irány a kristálytorony!- vette át a vezetést Hajnal,miközben körültekintett az ízléséhez képest túlzottan zsúfolt állomáson.- Amúgy is jobb,ha olyan helyen tárgyaljuk ki az eseményeket,ahol valamivel kevesebb kíváncsi pónifül van körülöttünk.

- Egyfolytában a fülembe suttogott.- kezdte Trixi az elbeszélést. Az ebédlőben ültek mindannyian, Tüsi, kezében egy pennával szorgosan jegyzetelte az előtte heverő papirosra az elhangzottakat. Hajnal megkérte,hogy lehetőség szerint minden apróságot írjon le,hiszen ki tudhatja, később melyik információk bizonyulnak majd lényegesnek? Trixi előtt érintetlenül állt az a csésze,gőzölgő gyógytea,amit Rebegőcske készített el sietve,és ami állítása szerint elsőrangú gyógyszer a feszült idegek megnyugtatója. Márpedig az előttük ülő póninak szemlátomást nagyon feszültek voltak most az idegei.- Azt mondta, Equestria királynőjévé tesz engem.- folytatta Trixi.- Azt ígérte,ha mellé állok,közösen uralkodunk majd, mindenki fölött. A fülembe duruzsolta ,hogy milyen különleges vagyok, hogy uralkodásra születtem,hogy mindenkinek meg kell hajolnia előttem. Majdnem... majdnem olyan volt, mint amikor az az átkozott amulett átvette fölöttem az irányítást, de az hozzá képest... Hajnalcsillám, az az átkozott nyaklánc,aminek hatására elűztelek téged innen, és átvettem a város fölött az irányítást, hozzá képest egy nevetséges játékszernek tűnik csupán.- nézett elkínzottan a Barátság Hercegnőjére, majd remegő patákkal fölemelte a poharat, és ivott egy kortyot a teából.

- Én nemet mondtam,de csak nevetett rajtam. A szemei... a hangja... szinte hipnotikus erővel bírnak. Egyfolytában ismételte, hogy különleges vagyok,és hogy rám van szüksége. Azt is mondta, hogy megtagadom saját magamat,a saját természetemet,ha nem állok mellé,mert rossz vagyok,és kapzsi... de...de én ellenálltam neki!- csapott hirtelen az asztalra az unikornis,hogy a hallgatóság összerezzen,Rebegőcske pedig majdnem leesett a székéről.- Megmondtam neki,hogy régen lehet,hogy ilyen voltam,de ma már nem,és húzzon innen el azonnal!- Trixi lassan már kiabált, a korábbi félelem eltűnt a szemeiből,helyét dacos, harcias tűz vette át.- Akkor kinevetett, és megkérdezte,mégis, hogyan akarom őt elzavarni. Persze szerencsétlen pára nem is sejtette,hogy én,a Nagy és Hatalmas Trixi mekkora varázserőnek parancsolok. Látnotok

kellett volna,miután az első varázslatommal szinte beledöngöltem a földbe, hogy menekült el sietve, fülét-farkát behúзва...

- Az enyészek mágiasemlegesek....- kezdett bele Csillaghullás,de, mielőtt még lerombolhatta volna Trixi visszatérő magabiztosságát (még ha az csak a fejében is létezett) ,Almásderes és Páratlan két oldalról szinte rávetették magukat, a szájára szorított patákkal akadályozva meg a beszédben.

*- Ez lenyűgöző, Trixi!- mosolygott Hajnal,próbálva nem tudomást venni az asztal másik oldalán zajló kis közből.**- De,mielőtt elzavartad volna az enyészt, mondott még valamit?*

- Nagyon sietősen kellett ám szednie a szárnyait,nem volt sok kedve beszélgetni.- tárta szét a patáit önelégülten a kék unikornis, miközben az asztal átellenes végében Szivárványvágtnak is csatlakoznia kellett a Csillaghullást kordában tartó kis különítményhez,de még hárman is alig bírták lefogni Hajnal tanítványát.- Annyit mondott csak, életbe lépteti a B-tervet, de aztán észrevette,hogy ismét varázsolni készülök,és egy ijedt kiáltás kíséretében elmenekült.

- Menekült a francokat.... grmmphmm.- tudott Csillaghullás egy pillanatra kiszabadulni,mielőtt a túlerő újra maga alá nem gyűrte.

- Ne is törődj velük!- nevetett Hajnalcsillám,miközben Trixi érdeklődve figyelte a négy póni különös birkózását. Aztán azonban a hangja jóval komolyabbra váltott.- Még egy kérdés,Trixi: az enyész milyen irányba távozott?

- Ha jól emlékszem,dél, délkelet.

- Dél,délkelet.- bólintott Hajnal, pont erre a válaszra számított. A változások királysága ugyanis messze délen,a Nagy Déli Bűzmocsarak területén terült el. És a Barátság Hercegnője egy pillanatig sem gondolta,hogy ez véletlen egybeesés lenne. Tüsi felé fordult,aki mindeközben szorgosan jegyzetelt.- Megírhatod a hercegnőknek ,hogy amitől tartottunk,az bekövetkezett,annyi különbséggel,hogy nem az A,csupán a B-terve volt.

- Nem feledhetjük,hogy a harag,a széthúzás ad neki erőt.- mondta Hajnal. Mindannyian tetőtől-patáig süteményesek voltak,leszámítva persze Cukorfalatot, amin senki nem is csodálkozott,ismervén különleges érzékeit.- Minden egyes,veszekedéssel töltött pillanatunkkal őt erősítjük,a Harmónia Elemeit pedig gyengítjük. Úgyhogy,ha megint ilyen helyzetbe kerülünk, számítunk rád,Cuki, hogy lesz nálad egy-két pite,amit a sértő szavak helyett egymás fejéhez vághatunk.- mosolygott rá barátjára.

- Mintha bárhová is mennék nélkülük!- dohogott a rózsaszín partipóni,megsértődve a pusztá feltételezésen is.

- Még bátorítja is!- sóhajtott föl lemondóan Páratlan,miközben sörénykeféjével (ami olyan volt számára,mint Cukinak a pite,mármint,hogy nem ment sehova nélküle) próbálta kiszedni féltve ápolat sörényéből a kajadarabokat.

- Ostobán viselkedtem.- szólalt meg Almásderes.- Elragadott a hév,pedig nektek van igazatok,Hajnal,Csillag!- nézett két barátjára,és feléjük biccentett.- Sajnálom.

- Nem mintha én bárkin is számon kérhetném a dühkitöréseit!- nevetett fel a fekete unikornis jóízűen,majd a földipónihoz lépett,és fejét gyengéden a vállára hajtotta,jelezve,hogy részéről az ügy le is van zárva.

- Tehát két nap!- fújtatott Szivárványvágta,miközben patáival türelmetlenül kaparta a padlót.- Ennyi idő bőven elég lesz annak az álnok enyésznek, hogy az ujjai köré csavarja azt az ostoba Chrysalist!

- Talán mégsem.- suttogta Rebegőcske.- Reménykedjünk benne,hogy átlát a hazugságain,és nem szövetkezik vele.

- Ha! Ne legyél már ilyen naív, Rebi!- horkantott fel a kék pegazus gúnyosan.

- Ne feledd,hogy Chrysalis-ról beszélünk,akinél senkinek sincs nagyobb tapasztalata mások átverésében és kihasználásában.- vetette fel Hajnalcsillám.- Egyáltalán nem lehetetlen,hogy az fog történni,amit Rebegőcske felvázolt.

- Csak reménykedhetünk benne.- szólalt meg Csillaghullás,fejét még mindig Almás bundájába fúrva. Igen jól eső érzés volt a másik póni közelsége: eddigi élete során nemigen volt alkalma kialakítani senkivel sem olyan bensőséges kapcsolatot,mint ezzel a hat pónival,így eltökélte,hogy barátságuk minden egyes pillanatát ki fogja élvezni.- Végül is,Trixivel is kudarcot vallott.

Persze,ez felvet egy kérdést: egyáltalán,miért ezt a haszontal... - harapta el gyorsan a szó végét,látva a többiek szúrós pillantásait- , szóval,miért a mi kedves barátunkat, Trixit választotta először, és Chrysalis- akinek a hatalma azért egy kicsivel nagyobb- ,miért lett csak a B-terv?

Ezen a kérdésen aztán mindannyian eltöprengtek,végül- némileg meglepő módon- Rebegőcske hangja volt az első,amelyik megszólalt.

- Talán éppen azért,amit az előbb mondtál.- szólalt meg halkán,és Csillaghullásra nézett.

- Éspedig?- húzta föl az unikornis kérdőn a szemöldökét.

- Trixinek van egy tulajdonsága, ami Chrysalisnak nincs. Egy tulajdonság, amivel sokkal nagyobb fenyegetés lett volna ránk nézve, mint amilyen Chrysalis bármikor is lehet.- a sárga pegazus hangja minden egyes kiejtett szóval egyre magabiztosabbnak hangzott,miközben lassan végighordozta a tekintetét a többiekén.- Ő a barátunk.

Súlyos csönd ereszkedett alá,mindenki az elhangzottakon rágódott. Még Csillaghullás sem vetette fel,hogy Trixi legfeljebb csak hat póninak barátja a jelenlévők közül,és nem csak azért maradt csendben,mert a helyzet komolysága megkívánta, hanem azért is, mert- és ezen ő maga lepődött meg a legjobban- ,nem tudta volna már teljes őszinteséggel ezeket a szavakat kimondani.

- Ez azért elég félelmetes,lányok.- szólalt meg aztán nagy sokára Páratlan.- Ha jó a gondolatmenetünk ,az enyész mindent csak azért tett,hogy minket bántson. Csak azért akarta Trixit, mert tudta,hogy a barátunk,és fájna nekünk az árulása. Mintha ismerne minket.

- Ez lehet az a képessége,amiről a hercegnők beszéltek. Képes látni Equestria teljes múltját. Ha így nézzük,valamilyen szinten tényleg ismer minket.- emlékeztette őket Hajnalcsillám.- Ez pedig számunkra jó hír.

- Őőő... Hajnal, aludtál te mostanában eleget?- próbálta Szivárványvágta óvatosan megfogalmazni barátja épelméjűségére vonatkozó kétségeit.

- Ugyanannyit,mint ti.- replikázott a violaszín alikornis.- De, lányok,hát tényleg nem értitek?- nézett reménykedve barátaira,de Almásderestől ,Szivárványvágától ,Rebegőcskétől és Páratlantól is csak értetlen pillantásokat kapott válaszul. (Cukorfalat pedig időközben új elfoglaltságot talált magának,és módszeresen elkezdte befalni az összes süteményt,ami a kis csatájuk után hátramaradt)

- Pedig annyira egyértelmű!- szólalt meg Csillaghullás,nem kevés kioktató éllel a hangjában. Megvárta,amíg minden szempár rá szegeződik, aztán,némi túljátszott drámaisággal széttárta a patáit.- Fél tőlünk. Azért akart összezavarni minket, mert tart tőlünk. És ez csak egyet jelenthet.- kívárt néhány másodpercet,azt akarta,hogy mindannyian átérezzék a most elhangzó szavak jelentőségét.- Tudja,hogy a Harmónia Elemei képesek őt legyőzni.

Szinte látni lehetett,ahogy a morál valósággal az egekig katapultál a szobában. Az eddig csüggedt,levert arcok valósággal kivirultak,általános jókedv lett úrrá a társaságon.

- Én sem mondhattam volna jobban, Csillag.- nézett Hajnalcsillám hercegnő elégedetten a tanítványára. A fekete unikornis büszkén kihúzta magát.- Azért nem lehetünk túl könnyelműek.- folytatta aztán.- Mindannyian tisztában vagyunk az ellenfél veszélyességével. Sombrával és Trixivel kudarcot vallott, de most lehet,hogy egy egész hadsereget fog szerezni maga mellé. Ha túlzottan elbizakodottak vagyunk,könnyen pórul járhatunk.

- Ne aggódj,kiskedves!- Almásderes arcán még ott ült a bizakodó mosoly,de hangjából keménységet lehetett kihallani.- Nem hisze', hogy bárki,aki fültanúja vót Celesztia és Luna történetének, valaha is félvállról' vesz majd egy enyész-t. monda,mire a többiek egyetértően bólogattak.

- Hát,akkor azt hiszem,ennyi lenne.- jelentette ki Hajnalcsillám.- Holnapután,reggel hat órakor találkozunk az állomáson. Mindenki pihenje ki magát, mert valószínűleg húzós napoknak nézünk elébe. Pakoljatok össze,de csak a legszükségesebb dolgokat. Ez neked szól,Páratlan.- nézett jelentőségteljesen barátjára,aki válaszként fintorgott egy kicsit, de azért végül bólintott.

Elköszöntek, és már kifelé sorjáztak az ajtón (közben Páratlan és Almásderes egymást túllicitálva panaszolták el, hogy ez a ki tudja hány napos kiesés milyen rosszul jön nekik, mert amúgy is ki sem látszanak a teendőkből), amikor Hajnalnak eszébe jutott még valami,és utánuk szólt.

- Jut eszembe,Rebegőcske! Nyilván mondtad volna,ha igen, de Viszály tényleg nem említette egy szóval sem,hogy küldetésre megy?- kérdezte.

- Nem. Sajnos,nem.- rázta meg a fejét a megszólított.

- Értem. Azért,ez a nagy titkolózás kicsit gyanús.- morogta Hajnal félhangosan,inkább csak magának.- És,hogy őszinte legyek,aggódok egy kicsit.

- Aggódsz Viszályért? A lényért, aki, úgy saccperkábé bármire képes?- nevetett fel Szivárványvágta jóízűen.

- Igazad lehet.- jelent meg egy halovány mosoly a Barátság Hercegnőjének ajkán. Habár nem tudott teljes mértékben megszabadulni a megmagyarázhatatlan ,rossz érzéstől ,az eszével felfogta, hogy ha ismer egyvalakit, aki meg tudja védeni magát,bármilyen helyzetbe kerül is, hát az az illető csakis a káosz összelleme lehet.- Ne is törődjetek velem!- nevetett fel végül ő is.- Sziasztok,lányok!

Egy perccel később már kettesben volt Csillaghullással a toronyban.

- Nahát akkor!- fordult tanítványa felé.- Lefekvés előtt még pont van időnk átismételni mindazt, amit a deffenzív típusú mágia-k öt alcsoportjáról tanultál.

- Hékás!- kiáltott fel Csillag felháborodottan.- És mi lesz azzal a pihenés dologgal,amit az imént említettél?

- Mágusnak tanulsz,Csillag.- kacsintott rá tanítványára.- Egy mágusnak pedig nem lehet pihentetőbb és szórakoztatóbb elfoglaltság, mint a varázslás.

.....

Számtalan földön, számtalan országban járt már. Látott olyan magas, égbe nyúló hegyláncokat, hogy Equestria legnagyobb hegyei csupán lankás domboknak tűnének mellette. Látott óriási, zölden búrjázó, élőlények milliárdjaitól hemzsegő őserdőket, melyek mellett Equestria erdei kicsiny kerteknek látszanak csupán. Látott kéken csillogó, megállíthatatlanul hömpölygő folyó-óriásokat, melyek mellett Equestria legnagyobbjai sáros patakoknak tűnnek csupán. És látott városokat, igazi, nyüzsgő metropoliszokat, mely mellett Equestria legnagyobb városa, Nyeregér, piciny falunak tűnik csupán.

Számtalan földet, számtalan országot pusztított már el. Lerombolt egekig nyúló hegységeket. Felégetett élettől búrjázó erdősegeket. Besszenyezett, bűzös pöcegödrökké változtatott kéken ragyogó folyamokat. Elnéptelenedett, halott szellemvárosokká változtatott nyüzsgő nagyvárosokat.

De, akármennyit pusztított is, az üresség sosem múlt el. Az üresség, amely mindig új célpontok, újabb pusztítások felé hajszolta. Az üresség volt az első emléke. Az üresség... és Ő. Ő. Aki megígérte, hogy, az üresség, az elviselhetetlen Semmi megszűnhet a belsejében. Hogy az üresség helyére Valami léphet, de csak akkor, ha eleget pusztít. Az első emléke az Ő, kedvesen mosolygó arca.

De, akkor miért, miért olyan átkozottul ismerős ennek a Celesztianak és Lunának az arca? Miért? És miért rajzolódik ki elméjében minden egyes, Equestriában töltött órával egyre élesebben az alakjuk? Pedig biztos benne, hogy akkor, pár nappal ezelőtt látta őket először, mikor magába szívta Equestria múltját, akkor miért...

- Nem emlékszel, Luna? Ez Raonan kölyke, Karasse. Pár hónapja elhozta egyszer a kastélyba, és bemutatta nekünk. Pont egy héttel később tért vissza Feketeszárnny, és...

- Mi a...? - Karasse szemei valósággal kipattantak. Szíve vadul kalapált, hevesen zihált. El kellett tellnie néhány másodpercnél, mire sikerült lecsillapítania légzését, és fel tudta mérni maga körül a helyzetet.

A levegőben volt, és repült a célja felé. A Nap állásából úgy ítélte, mindössze néhány percre bóbiskolhatott el.

- A fene essen ezekbe az ostoba álmokba! - sziszegte dühödten. - Átkozott Equestria! Oly' erős itt a barátság és szeretet varázsa, hogy megzavarja az elmémet. - gyözködte saját magát. - Celesztia, Luna... méghogy én, valami Raonennek, vagy kinek a gyereke lennék. Hah! Nevetséges! Én nem léteztem Ő előtt. Ő teremtett.

Végül sikerült lenyugodnia, és új erőre kapván, nagyobb sebességre kapcsolt. Alig egy órával később fel is tűnt a látóhatáron egy hosszan elnyúló, barna vonal, mely teljesen elütött a zöldellő erdőktől és rétektől, amelyek fölött eddig röpült.

Az a barna csík a Nagy Déli Bűzmocsarak voltak.

- Ó, igen! - nevetett fel jóízűen Karasse. - Kezdődjék hát el a móka! - elméjéből eltűnt Luna, eltűnt Celesztia, eltűnt az a bizonyos Raonen is. Semmi sem számított. Csak egy valami. Vagy, inkább valaki.

Ő.